

*Sygn. akt II K 2012/12*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2013r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

**Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki**

**Protokolant: Magdalena Rybak**

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Włodzimierz Leonczuk

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 06.03.2013 r., 09.04.2013 r., 25.06.2013 r. i 09.09.13 r.

s p r a w y : K. P.

**syna A. i B. z domu S.**

ur. (...) w J.

**oskarżonego o to, że:**

w dniu 15 marca 2012 roku w J.woj. (...) przy ul. (...) działając publicznie, bez wyraźnego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał uszkodzenia mienia w ten sposób, że przy użyciu siły fizycznej zniszczył lampę oświetleniową zamontowaną w podcieniach arkad o wartości 400 zł, czym działał na szkodę Gminy J.,

**tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.**

I. oskarżonego **K. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **K. P.** nawiązkę w kwocie 400 (czterystu) złotych na rzecz Gminy J.;

III. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **K. P.** okres zatrzymania w dniach 25 i 26 marca 2012 r.;

IV. na podstawie art. 69 § 1, § 2 § 4 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu **K. P.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. 70 § 2 k.k. okres próby na 3 (trzy) lata;

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego **K. P.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego **K. P.** w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej;

VII. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. R. kwotę 1.212 zł netto, oraz kwotę 278,76 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 1490,76 zł brutto;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości oskarżonego **K. P.** od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

## UZASADNIENIE

### Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. mieszka w J. przy ul. (...). W dniu 25 marca 2012r. około godziny 15.00 K. P., będąc pod wpływem alkoholu, na Placu (...) w J. publicznie, bez wyraźnego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego podskoczył i zerwał lampę oświetleniową zamontowaną w podcieniach arkad niszcząc ją, czym spowodował stratę w wysokości 400 złotych na szkodę Gminy J..

(dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. P. k. 15-17, 23-25;
- zeznania świadka L. J. k.8-9, 133-134;
- zeznania świadka Z. H. k.20-21,134-135;
- zeznania świadka Z. B. k.3, 152;
- wycena szkody k.143)

K. P. był uprzednio karany sądownie za przestępstwo.

(dowód:

- dane o karalności oskarżonego k. 119)

Oskarżony K. P. w toku dochodzenia przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę. Na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż czynu tego nie dokonał on, lecz jego kolega. Opisał, iż on po zdarzeniu, będąc pod wpływem alkoholu, przebrał się w bluzę kolegi i wziął winę na siebie bo chciał chronić kolegę. Dodał, że nie zna nazwiska kolegi ani nie wie gdzie on mieszka.

### Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego złożone z toku postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu były wiarygodne. Oskarżony nie miał powodu by wskazywać na swoje sprawstwo gdyby czynu tego nie dokonał a uczyniła to inna osoba. Nadto te wyjaśnienia oskarżonego korespondowały z zeznaniami świadków Z. H. oraz pośrednio Z. B. i L. J.. Istotną wagę Sąd przydał zeznaniom świadka Z. H.. Był on bowiem naocznym, bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Świadek ten jednoznacznie wskazał, iż osobą która dokonała czynu był właśnie oskarżony. Dodać należy, iż świadek ten nie znał uprzednio oskarżonego toteż nie miał żadnych powodów by wskazać na niego jako na sprawcę zdarzenia gdyby ten tego nie dokonał. Podkreślić należy, iż co osoby sprawcy świadek nie miał żadnych wątpliwości. Na rozprawie spontanicznie wskazał, iż widział, że sprawca ma nogę w gipsie – precyzując, iż gdy ten podskakiwał to było widoczne, iż miał coś z nogą (bo charakterystycznie podskoczył) zaś później – gdy wskazywał spracę strażnikom miejskim przybyłym na miejsce to zauważył, że był to gips. W rzeczywistości w momencie zatrzymania K. P. miał nogę w gipsie. Okoliczność ta wskazywała, iż świadek ten rozpoznał oskarżonego nie tylko po bluzie z napisem, ale także po kontuzji jego nogi, która była zaopatrzona w gips. Tym samym twierdzenia oskarżonego złożone na rozprawie, jakoby został rozpoznany po bluzie, którą wziął od sprawcy były kłamliwe, gdyż naoczny świadek zdarzenia – Z. H. rozpoznał go nie tylko po tej bluzie lecz także po kontuzji nogi. Składając zeznania na rozprawie Z. H. podawał pewne okoliczności w sposób niespójny – np. co do tego w jakim momencie odczytał napis (...) na bluzie sprawcy, tj. czy obserwując zdarzenie przez okno budynku czy też już po przyjeździe na miejsce zdarzenia Straży Miejskiej. Z zapisu telefonicznego zgłoszenia zdarzenia (k. 153) wynikało jednak jasno, iż Z. H. zgłaszając

potrzebę interwencji wskazywał, iż osoba ubrana jest w bluzę z charakterystycznym napisem (...). Skoro zatem świadek ten wykonał ten telefon będąc wewnątrz budynku (po tym jak zaobserwował zdarzenie przez okno) i podał co było napisane na bluzie sprawcy to oczywistym jest, iż miał dobrą widoczność przez szybę w oknie. Skoro bowiem był w stanie przeczytać napis na bluzie sprawcy to oczywistym jest, iż tym bardziej miał możliwość zaobserwowania innych charakterystycznych cech tej osoby – w tym kontuzji nogi. O rzetelności, a przez to wiarygodności zeznań Z. H. świadczy także okoliczność, iż podawał on fakty w sposób przez siebie zaobserwowany nie starając się wypełnić ich treścią, która potwierdzałaby jego wersję. Świadek ten m.in. konsekwentnie przyznawał, iż nie widział twarzy sprawcy. Gdyby w rzeczywistości Z. H. dążył do niezasadnego spowodowania odpowiedzialności karnej ze strony oskarżonego niewątpliwie podałby, iż rozpoznał go po twarzy. Ten jednak zgodnie z rzeczywistością wskazał, iż rozpoznał go po bluzie z napisem oraz kontuzji nogi, na którą założony był gips. Te okoliczności utwierdziły Sąd w uznaniu, iż zeznania Z. H. były nie tylko wiarygodne ale także zgodne z rzeczywistością. W świetle uznania zeznań Z. H. za wiarygodne jako niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w których podał, iż sprawcą zdarzenia był jego kolega. O niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie świadczyła nie tylko ich sprzeczność z wiarygodnymi zeznaniami Z. H. ale także ich nielogiczność. Oskarżony przyznał bowiem, iż nie tylko nie zna nazwiska kolegi, który miał być sprawcą zdarzenia ale nawet nie zna jego adresu. Skoro oskarżony nie znał tak podstawowych danych dotyczących tej osoby to nielogicznym byłoby uznanie, iż pomimo tego chciał „wziąć na siebie” odpowiedzialność karną za czyn niepopołniony a następnie w toku dochodzenia uzgodnić karę pozbawienia wolności (z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) za ów czyn.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków Z. B. i L. J., bowiem były one rzeczowe. L. J. wskazała, z jakiego powodu ustaliła wartość szkody na 400 złotych – wskazując, iż uszkodzona lampa nie mogła zostać naprawiona. Skoro naprawa byłaby droższa od nowej lampy przyjąć należy, iż uszkodzona lampa trwale nie nadawała się do użytku a zatem została ona zniszczona. Nadto świadek przedłożyła kosztorys ofertowy, zawierający wartość założenia nowej lampy – na kwotę 467,40 złotych brutto (k.143).

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie, bowiem zostały sporządzone przez powołane do tego podmioty.

Oskarżony K. P. swoim zachowaniem z dnia 25 marca 2012r. polegającym na tym, że umyślnie zniszczył lampę oświetleniową o wartości 400 złotych wyczerpał znamiona czynu z art. 288 § 1 k.k.

Oskarżony umyślnie zniszczył tą lampę zrywając ją z miejsca zamontowania tj. z podcieni arkad co wskazywało, iż chciał dokonać zniszczenia rzeczy należącej do innego podmiotu – Gminy J.. Zważywszy, iż wartość ponownego zamontowania ( tj. przywrócenia stanu poprzedniego) zniszczonej rzeczy wynosiła 400 złotych jego czyn wyczerpał znamiona występku z art. 288 § 1 k.k.

Na marginesie wskazać należy, iż ze względu na przepis art. 443 k.p.k. Sąd nie mógł wydać surowszego orzeczenia niż uchylony wyrok w zakresie nie zaskarżonym przez Prokuratora – toteż nie mógł ustalić, wyższej wartości szkody – która w rzeczywistości wynosiła 467,42 złote.

K. P. dopuścił się tego czynu działając publicznie. Dokonał go bowiem na terenie Placu (...) a zatem w centrum miasta w godzinach popołudniowych tj. o godzinie 15.00. W tym miejscu i w tym czasie mogła się zatem zjawić nieokreślona ilość osób czego K. P. miał świadomość. Wiedział więc, że jego czyn może dostrzec nieograniczona liczba osób. K. P. podjął te działania bez powodu. To zaś wskazywało, iż swoim zachowaniem okazał on rażące lekceważenie porządku prawnego. Zważywszy, iż swoim czynem umyślnie zniszczył cudzą rzecz jego zachowanie z art. 288 § 1 k.k. stanowiło występki o charakterze chuligańskim – o jakim stanowi art. 115 § 21 k.k.

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia tegoż czynu nie dają podstaw do uznania, iż stanowił on wypadek mniejszej wagi. Nie można bowiem uznać, że zniszczenie lampy oświetleniowej nie stanowi zwyczajnej postaci uszkodzenia rzeczy lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie. Wypadek mniejszej wagi, to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na

znacznie łagodniejsze potraktowanie. Sąd w tym zakresie podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie II AKa 161/00.

Oskarżony jest osobą pełnoletnią działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej. Jest zatem osobą zdolną do zawinienia.

Na stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. wpływają okoliczności jego popełnienia. Oskarżony dopuścił się tego czynu bez żadnego racjonalnego powodu niszcząc mienie Gminy. Wprawdzie wartość zniszczenia nie była duża i wynosiła jedynie 400 złotych, to biorąc pod uwagę łatwość decyzji o zniszczeniu mienia oraz brak jakichkolwiek racjonalnych przesłanek do takiego zachowania Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego za znaczny.

Sąd nie znalazł żadnych szczególnych okoliczności łagodzących wpływających na wymiar kary oskarżonego. Jako szczególne okoliczności obciążające Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwo przeciwko mieniu oraz działanie pod wpływem alkoholu.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu za przypisany mu czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. kara w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności ( a zatem w dolnych granicach ustawowego zagrożenia) była adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta spełni w ocenie Sądu swoje cele zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa jak i w zakresie wdrażania oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego – uzmysławiając mu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem. Sąd uznał, iż kara w tym wymiarze winna spełnić także swoje zadania o jakich stanowi art. 54 § 1 k.k. a zatem wpłynąć na oskarżonego (który jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 k.k.) wychowawczo.

Na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego – Gminy J. kwoty 400 zł. Kwota ta stanowi część strat poniesionych przez tego pokrzywdzonego w wyniku czynu dokonanego przez oskarżonego.

Sąd uznał, że dla osiągnięcia zakładanych celów kary nie jest konieczna izolacja oskarżanego od społeczeństwa. W ocenie Sądu istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca stosownie do art. 69 §1, 2 i 4 k.k. zawiesić wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Ta pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwala przypuszczać, iż pomimo zawieszenia wykonania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie wejdzie w konflikt z prawem. Dla zweryfikowania przyjętej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, w ocenie Sądu wystarczający był minimalny tj. trzyletni okres próby toteż taki okres na podstawie art. 70 § 2 k.k. ustalono. Dla zapewnienia prawidłowego przebiegu toku próby Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego (art. 73 § 2 k.k.) a nadto zobowiązał go do wykonywania pracy zarobkowej ( art. 72 § 1 pkt 4 k.k.).

Na poczet kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniach 25 i 26 marca 2012r. (na podstawie art.63 § 1 k.k.).

Na podstawie art. 29 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Tym samym Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. R. kwotę 1490,76 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego w toku postępowań przed Sądem pierwszej instancji.

Sąd uznał, iż oskarżony nie jest w stanie ponieść kosztów procesu toteż zwolnił go od nich w całości obciążając nimi Skarb Państwa (art. 624 § 1 k.p.k.) w tym nie wymierzył mu opłaty (art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych).